

Dor sfâșietor

Carmen

Dă-mi, Doamne, Tu putere ca să duc
Durerea sufletului și mă învață un truc
Ca să mai ușurez din simțământ
De dor de-ai mei, ce este pe pământ
Cea mai copleșitoare cruce ce o duci
Pe drumul vieții pe unde apuci.
Dor de părinți, bunici și casa lor
Și de copilărie, Doamne, cum mă dor
Și sufletul și inima și trupul
Că sunt aici și simt cum trece timpul.
Și plâng că nu sunt lângă ei,
Cei ce mai sunt, părinții mei,
Că viața este cea ce ne desparte
Și eu trăiesc de ei tot mai departe.
Și când nu plâng, sufletu-mi sfâșiat
De dor nebun, de tot ce aveam curat
Demult, în inocența din trecut,
Suspină adânc și așa cum am putut
Să plec demult de lângă ai mei,
Tot așa am să fug de aici spre ei
Ca să îi strâng în brațe, să-i privesc
În ochi și să le spun: „Cât vă iubesc!”